

«Τρείς ημέρας έταξιδεύσαμεν λαμπρά. Έκλινανμεν δεκαπέντε χιλιόμετρα την ημέρα κ' ελογάριαζα ότι θα έφθάναμεν εγκαίρως εως ες το μέρος πού ήθελεν ο κύριος Κατακτητής. Δυστυχώς, 'ς αυτόν τον διαβολότοπο, κανείς δεν μπορεί να είνε βεβαίος για τίποτε. Έξερνα, μία νύκτα, μόλις κατεσκήνωσαμεν, μία όρδη άγριανθρώπων, — άπ' αυτούς τους προκομμένους επαναστάτας, πού προσπαθούν τώρα να τους υπότάξουν οι γενναίοί μας στρατιώται, — επέπεσαν έναντίον μας. Οι Μαροκινοί πού μάς συνώδευαν, έκαμαν άναπέματα πώς αντίστέκονται. Έπειτα όμως παρεδόθησαν και οι επαναστάται μάς πήραν όλους αίχμαλώτους.



«Ο κ. Ρισανέλ, ροφών τον καφέ του και κλπίζων την πίπαν του...» (Σελ. 349, στ. α').

«Έπηγαίναμε, χωρίς να ξέρωμε πού. Η αλήθεια είνε, ότι δεν μάς κακομεταχειρίζοντο. Αυτό δεν ήθελαν παρά τα χρήματά μου και τους ανθρώπους μου. Και μου είπαν, ότι μάς έπηγαίναν εως την Καζαμπλάνκαν.

«Απέξω άπ' αυτή την πόλι, καμμιά είκοσαριά χιλιόμετρα, άπαντήσαμεν κί άλλα στρατεύματα Ιθαγενών, κ' έμάθαμεν ότι έπηγαίναν να έθιρονίσουν τον Σουλτάνον και να σφάζουν όλους τους Εύρωπαίους. Φαντασθήτε την απόγνωση μάς! Η προθεσμία πού μου έδωσαν ο Κατακτητής είχε λήξει, κ' εγώ δεν είχα πληρώσει το συνάλλαγμα! Να μία φοβερά ύπερημερία», όπως λέμε μεξί οι έμποροι, πού θα μού έστοιχίσει, αντί «διαμαρτυρήσεως», τη ζωή του παιδιού μου! Είχα χάσει και την τελευταία μου έλπίδα, όταν έφθάσαμεν εως το Ταντέρτ.

«Έδώ είχαν μαζευθή καμμιά δεκαριά «φυλάι» του Ισαάη, σαν αυτή πού μάς είχαν αίχμαλωτίσει. Σε λίγο είδα με φρίκη, ότι ο στρατός αυτός κατεσκήνωσε και ώχωρώνετο εως το Ταντέρτ, διά να πολεμήσει τους Γάλλους, πού είχαν φθάσει εως την Καζαμπλάνκαν.

— Έξ αιτίας της έπιστολής μου! προσέθεσαν ο Λουλού.

— Ακριβώς, έξ αιτίας και συνεπείας της έπιστολής σου, έξηκολούθησεν ο μπαμπάς, καλύπτων τον μονογενή του με βλέμμα θαυμασμού. Αυτή ή απόδρασις του γαλλικού στρατού μάς έδωσε κάποιαν έλπίδα. Δεν υπάρχει άμφιβολία, έσυλλογίζομουν, ότι οι γενναίοί μας στρατιώται θα σπασίσουν τους Μαροκινούς και θα μάς άπελευθερώσουν. Τότε θα μπιρέσω να εύρω τον Κατακτητήν, ο όποιος πιθανόν

να μ'ην έτόλμησε να έκτελέσει τας άπειλάς του.

«Πέρασαν έτσι μερικίς έβδομάδες. Στο διάστημα αυτό παρετήρησα, ότι το μαροκινόν στρατόπεδον δεν είχεν άρκετά τρόφιμα. Διά να με πάρουν λοιπόν από καλό μάτι οι κακούργοι αυτοί πού κρητούσαν την τύχην μου ετά χέρια των, τους έπρότεινα να αλλάω τον «έπισιτισμόν» των. Έδέχθησαν, και με τα χρήματα πού μου έμεναν, έφερα προμηθείας από την αποθήκην μας του Άλγερίου και τας μεταπώλησα με κέρδος

εις τους Μαροκινούς μου.

— Α, έννοσι! έφώναζεν ο Τζούλης. Έτσι έξηγούνται τα κιβώτια με το «Richard, Maroc».

— Μάλιστα, υπέλαβεν ο εκατομμυριούχος. Είς όλίγας έβδομάδας κατώρθωσα να γίνω άπαραίτητος εως τους ήλιθίους αυτούς καίδες, τους άνιάνους να φροντίσουν μόνοι των διά τα στρατεύματά των. Όρκίζοντο πλέονεις τόνομά μου, και όπως εστη Γαλλία, έτσι και ετο Μαρόκο ήμουν πάλιν «ο μέγας έδωδιμοπώλης». Και ή μητέρα σου, Λουλού, έδέχθη έπίσης θαυμαστή. Έθυσεν εως το στρατόπεδον ένα τέλειον μαγαζί και έπωλώσε ή ίδια, πίσω από το παγκάρι της.

— Όπως τον καιρό του «Μαρινάτου τόνου», έψιθύρισε μελαγχολικά ή κυρία Ρισανέλ.

— Όστε, μπαμπά, ήρώτησεν ο Λουλού, έπωφεληθήσιν από το ταξίδι σου, διά να ιδρώσει υποκαταστήματα ετο Μαρόκο;

— Έννοείται! άπεκρίθη άφελώς ο εκατομμυριούχος. Και ή δουλειά έπήγαίνε θαυμασία. Με τα κέρδη μου μάλιστα ήμουν έτοιμος να εξαγοράσω την έλευθερία μου από ένα Καϊδ, όταν έξαφνα, μία μέρα,

— Όπως τον καιρό του «Μαρινάτου τόνου», έψιθύρισε μελαγχολικά ή κυρία Ρισανέλ.

— Όστε, μπαμπά, ήρώτησεν ο Λουλού, έπωφεληθήσιν από το ταξίδι σου, διά να ιδρώσει υποκαταστήματα ετο Μαρόκο;

— Έννοείται! άπεκρίθη άφελώς ο εκατομμυριούχος. Και ή δουλειά έπήγαίνε θαυμασία. Με τα κέρδη μου μάλιστα ήμουν έτοιμος να εξαγοράσω την έλευθερία μου από ένα Καϊδ, όταν έξαφνα, μία μέρα,

το στρατόπεδο έξγεινεν άνω-κάτω. Κακό, φωνές: «Οί Γάλλοι!.. οι Γάλλοι!.. έξφθασαν οι Γάλλοι!..» Φαντασθήτε τη χαρά μάς! Οι Μαροκινοί άρχίζουν ε,τι μπορούσε να σηκώσει καθένας, και το βάζουν εστη φευγάλα. Ηθέλαν να πάρουν μαζί των και μάς. Φωνάζω, παρακαλώ, έκτείνω, δίνω ετόν Καϊδ ε,τι είχα και δεν είχα, για να με άφιση ετο στρατόπεδο. Ο κακούργος δέχεται, αλλά διά να μη κατηγορηθή ως προδότης από τους άλλους, μάς δένει και μάς καταβίβζει 'ς κείνο το υπόγειο, όπου, ευτυχώς, μάς βρήκατε ακόμη ζωντανούς.

— Χάρη εως το όνομα πού είχαμεν επάνω ετης κάσας, προσέθεσεν ο Τζούλης.

— Φυσικά, είπε ζωηρώς ο εκατομμυριούχος. Έγώ το ήξευρα. Δεν είνε άλλο στον κόσμο από τη ρελλάμα. Στή ρελλάμα χρωστώ και την περιουσία μου, και τη ζωή μου, και το παιδί μου!

Πιστός μέχρι τέλους.

Είς το σημεϊον αυτό εύρίσκετο ή συνομιλία, όταν είδαν τον στρατηγόν διευθυνόμενον προς τα εκεί, διά να τους κάμει την καθημερινήν του έπίσκεψιν.

Ο άρχηγός έφαίνετο περιχαρής και, αφού έχαιρέτησε την κυρίαν Ρισανέλ και έσφιξε το χέρι του μεγάλου έδωδιμοπώλου, τοξ άνήγγειλε:

— Σεξ φέρω πολύ καλώς είδήσεις. Φαίνεται, ότι αι φυλάι πού κατέχουν τα περιχωρα της Καζαμπλάνκας, τα έχρειάσθησαν. Δυό άπ' αυτάς μάς έστειλαν πληρωσίους διά να διαπραγματευθούν τους όρους της παραδόσεως. Η πολεμική πε-



«Ο στρατός αυτός κατεσκήνωσε και ώχωρώνετο...» (Σελ. 350, στ. α').

ρίδος, προς το παρόν, τελειώνει και αρχίζει ή διπλωματική.

— Τότε λοιπόν, είπεν ο κ. Ρισανέλ, θα μπορούσαμε γρήγορα να φύγωμε για τη Γαλλία;

— Ναι! μου άνήγγειλαν, ότι ένα έμπορικόν, προστατευόμενον από τα θωρηκτά μας, θα έλθη γρήγορα, να πάρη έπιβάτας διά την Μασσαλίαν. (*Έπεται συνέχεια)

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια' ίδε σελ. 341)



«Η δ'ς Ντερικ είνε έβδομηναπέντε ετών...» (Σελ. 351, στ. α')

του χρωστώ μάλιστα πολλά έννοικια. Αυτός ο κύριος Ντερικ είνε από μεγάλη οικογένεια. Μοναχογιός, έφαγεν όλην την περιουσίαν των γονέων του, οι όποιοι ζούν τώρα εστη Βρετανή και θα ήσαν πάρα πολύ πτωχοί, αν δεν τους βοηθούσε μία γρηά αδελφή του κ. Ντερικ πατρός, πλουσιωτάτη.

— Παρακάτω!

— Η αδελφή αυτή κατοικεί σε μία ώραία βίλλα, κοντά στη λίμνη του Έγκιέν. Φαίνεται όμως, ότι ο άνεψιός της, ο Γεώργιος Ντερικ, είνε χαρτοπαίκτης μανιώδης. Πολλές φορές προσέτρεψε εστη θεία του και την κατάφερε να του δώσει μεγάλα ποσά. Άλλως τε είνε και ο μόνος της κληρονόμος. Έπιτέλους όμως ή γρηαία δεσποινίς Ντερικ βαρέθηκε να του δίδη αιώνιος και φαίνεται ότι πρό όλίγων μηνών έκοψε κάθε σχέσι μαζί του. Του έμήγυσε δέ, ότι όχι μόνον δεν θα του ξαναδώσει λεπτό, αλλά και ότι, αν δεν διορθωθή, θα τον άποκληρώσει.

— Πολύ φρόνιμα! Παρακάτω.

— Νομίζω, κύριε διευθυντά, ότι τα παρακάτω έννοούνται εύκλως. Κατά τη γνώμη μου τουλάχιστον, αυτός ο Γεώργιος Ντερικ, κατεστραμμένος οικονομικά και ήθικώς, χωρίς χρήματα και χωρίς συνείδησι, συνεννοήθη με την συμμορίαν του Πλόκ να δολοφονήσουν τη θεία του, διά να την κληρονομήσει μία ώρ' άρχήτερη.

— Πολύ πιθανόν, Έρβελιν. Όλα μπορεί κανείς να τα περιμένη από ένα έμπάθη χαρτοπαίκτην. Πρέπει να πάρωμε τα μέτρα μας διά να προληφθή το νέον αυτό έγκλημα. Σου είπαν, ε,τι ή γερωντοκόρη Ντερικ μένει ετο Έγκιέν;

— Μάλιστα, διαρκώς. Είνε πολύ ήλικιωμένη. έβδομηναπέντε ετών. Έχει δυό υπηρέτριες, μία γρηά και μία νέα,

κί ένα κηπουρόν, ο όποιος όμως την νύκτα δεν μένει εστη βίλλα.

— Πρέπει να την ειδοποιήσουμε να φύγη από το Έγκιέν, αυτή την έποχή πού είνε έρημο.

— Οι κακούργοι θα τη βρουν και θα τη σκοτώσουν έπου κί αν πάη. Κατά τη γνώμη μου, ή δεσποινίς Ντερικ πρέπει να φύγη από το Έγκιέν κρυφά και μάλιστα, πολλές ημέρες κατόπι να την βλέπουν εστη βίλλα της και να νομίζουν ότι έξηκολουθεϊ να μένη εκεί.

— Τρελλάθηκες, άγαπητέ μου Έρβελιν; Τ' είν' αυτά πού λές; Πώς μπορεί να φύγη ή δεσποινίς Ντερικ από το Έγκιέν και όμως να την βλέπουν εκεί; Έκτός αν έννοής να την μιμηθής και να την άντικαταστήσης σύ.

— Όχι κύριε διευθυντά, θα κάμω κάτι άλλο, πού μου φαίνεται ακόμη καλλίτερο. Έχω το σχέδιό μου. Προσκαλέσατε κρυφά ετο γραφετό σας την δεσποινίδα Ντερικ κ' εγώ αναλαμβάνω να έμποδίσω το έγκλημα. Αυτή τη φορά μάλιστα έλπίζω να μη μού γλυτώσει και ο Πλόκ.

(*Έπεται συνέχεια).

ΑΘΗΝΑ'Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΔΑΣΗ



Άγαπητοί μου,

ΔΙΑΒΑΣΑ προχθές ένα ποίημα διά τα δάση. Αποτελεί ένα ύμνον μαζί και μίαν έκκλησιν, και μου έφάνη τόσο ώραϊον, ώστε έσκέφην, ότι πρώτα-πρώτα θα έπρεπε να το διαβάσουν τα παιδιά της Διαπλάσεως. Το άντέγραψα λοιπόν και σεξ το έσωκλείω:

Έλατ' εδω μαζί μου μέσ' τα δάση, Έλατ' εδω, στήν πράσινη την πλάσι, Μακρού άπ' του κόσμου την πολλή βοή. Έλατ' εδω, να νοιώσετε μία μέρα Πιό καθαρά στα στήθια τον άέρα, Πιό ζηλευτή να βρήτε την ζωή,

Έλατ' εδω κάτω άπ' τα μύρια φύλλα, Σε μυστικής ζωής ανατριχίλα. Το κάθε δένδρο τόσα θα σας πη Με τ' άπαλό του άνασασμού του μύρου Και θα άντηχήσουν στή σκιά τριγύρω Νερών τραγούδια κ' άηδονιών σκοποί.

Έλατ' εδω στήν πράσινη την πλάσι Κ' έλατε ν' άναστήσωμε τα δάση! Έκει πού ή ράχη του γυμνού βουνού Γυμνή, θλιμμένη δείχνει την Έλλάδα Ν' άπλώσωμε πανώρηα πρασινάδα, Κάτω από το γαλάζιο τ' ούρανού.

Ποιος έγραψε τους γλυκεξ κ' ένθουσιώδεις αυτούς στίχους; Δεν είξέρω. Το ποίημα εύρίσκεται εως το τέλος ενός βιβλιαρίου, το όποιον έτύπωσεν ή «Φιλοδασική Ένωσις», ή υπό την προστασίαν της Α. Μ. της Βασιλίσσης Σοφίας. Είπαν λοιπόν, ότι είνε έργον της Α. Β. Υ. του πρίγκηπος Νικολάου, προστάτου έπίσης της Έταιρείας. Αυτό δεν είνε βέβαιον. Πιθανόν να το έγραψε κί ένας κοινός θνητός. Άλλά τί σημαίνει; Άρχει, ότι όμιλει εως την ψυχήν μας, εως την καρδιάν μας, ένας ποιητής και μάς καλεί εως το ευγενέστερον, το ώραιότερον έργον του κόσμου: «ανάπλώσωμε πανώρηα πρασινάδα κάτω από το γαλάζιο τούρανού». Πώς εϊμπορούμεν να μ'ην άκούσωμε την φωνήν του, να μη σπεύσωμε εως την έκκλησιν; Έμπρός λοιπόν! Όπου ή ράχη του γυμνού βουνού δείχνει την Έλλάδα «γυμνή και θλιμμένη», ως τρέξωμεν με χαράν, μ' ένθουσιασμόν, και ως άναστήσωμεν ένα δάσος!

Υπάρχουν τώρα και μερικοί πού νομίζουν, ότι ή Έλλάς πρέπει να διατηρήσει την γυμνότητά της, το φαϊόν εκείνο ή υποκίτρινον χρώμα της, πού το εύρίσκουν ώραϊον και χαρκτηριστικόν. Μην τους άκούετε! οι άλλοι πού έχουν την ιδέαν, ότι πρέπει να πρασινίσω, έχουν και το μεγαλείτερον δικη. Το δένδρον είνε χαρά, ζωή, υγεία, ώραιότης, πλούτος, ευτυχία. Όπου εϊμπορής, ως ύπάρχη! Και μέσα εως τας πόλεις, και απέξω εως τους λόφους, και παραπέρα εως τα βουνά... Η χώρα μας πρέπει να αναδασωθή, να πρασινίση, να ένδυσθη, να έξωραίσθη, να προσλάβη όψιν χώρας κατακνημένης από ανθρώπους φιλοκάλους και πολιτισμένους. Όχι πλέον γυμνότης και θλίψις. Άλλά χαρά και πρασινάδα — «πανώρηα πρασινάδα, κάτω από το γαλάζιο τούρανού»...

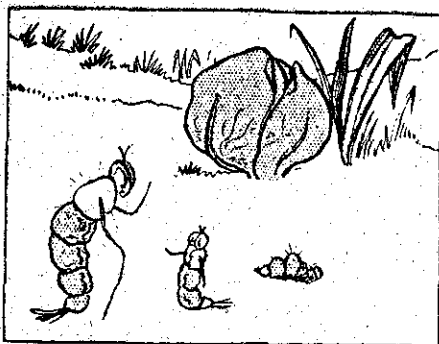
Η «Φιλοδασική Ένωσις», υπό την ηγεσίαν της Βασιλίσσης μας, αυτόν τον σκοπόν επιδιώκει. Άς γίνη σκοπός όλων μας! Όλοι πρέπει να βοηθήσωμεν διά να πραγματοποιηθή. Και προπάντων σεξ οι νέοι, τα παιδιά, πού ή θέσις σας είνε εως την πρωτοπορείαν της Προόδου. Να γίνετε μέλη της Ένώσεως, φίλοι του Δένδρου, έργάται του Δάσους, και να φανερώσετε έμπράκτως την αγάπην πού αισθάνεσθε — δεν εϊμπορεί να μη αισθανέσθε! — προς το Πράσινον. Πρέπει να φιερώνετε μέρος του καιρού σας φυτεύοντες υπό την οδηγίαν της Ένώσεως και περιποιούμενοι δένδρα, προπάντων δ' έμπνεόντες την αγάπην σας και προς άλλους, άδιόφρους. Πρέπει να φανατισθήτε διά την ιδέαν, την όποιαν προάγει ή Βασιλίσσά μας. Και να συνετελέσετε και σεξ, όσον εϊμπορείτε, διά να πλώθη το γρηγορώτερον σή πανώρηα πρασινάδα κάτω από το γαλάζιο τούρανού»...

Σας άσπάζομαι

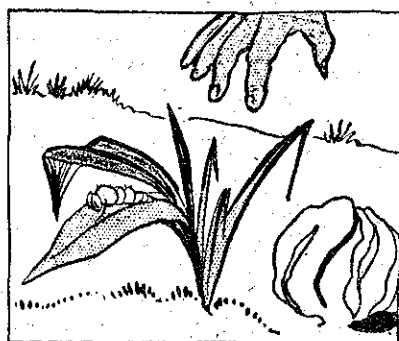
ΦΑΙΔΩΝ

ΜΗΤΡΙΚΗ ΠΡΟΡΡΗΣΙΣ ΕΠΙΛΗΘΕΥΟΥΣΑ

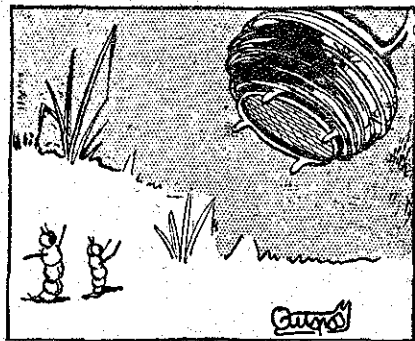
ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΕΙΚΟΝΑΣ



Η μητέρα προς τὸν υἱὸν της:—Κακόπαιδο! Ποτέ δὲν μάκους! Νὰ ἴδῃς ἐσὺ πῶς θὰ κατανήσῃς μιά μέρα!..



Κι' ἡ μέρα αὐτὴ δὲν ἄργησε νὰ ἔλθῃ. Ἐκεῖ ποῦ ρεμπέλευε ἔξω ὁ παρήκοος υἱός, κατέβηκε, σὰν ἀπ' τὸν οὐρανὸ, μιά χρυσοῦλα, τὸν ἄρπαξε καὶ τὸν πύταξε μέσα εἰς ἕνα καλάθι.



Τώρα τὸν πᾶνε νὰ τὸν κάμουν... γιαιγί. (ἔτσι ἐξηγοῦν ἐκ θρησκευτικῆς προκαταλήψεως ὅ,τι ἐξηγούμενον τοὺς φαίνονται παραξένον), μὲ τὸν ἴδιον θυμὸν καὶ τὴν ἴδιαν ὀρυμνέογοῦσε τὸ ἄγριον μελτέμι τὸ ἄλλο πρῶι, ἔξω ἀπὸ τὸ σιδηρόφρακτον παραθύρακι μας. Ὁ φίλος μου ἐπρότεινε νὰ παίξωμεν φούτ μπῶλ, ἀλλὰ διεκρίψαμεν ἀμέσως, διότι ἦτο φόβος νὰ παίξουν μὲ αὐτὰ τὰ κύματα ἀργότερα. Ὁ ἀδελφός μου μᾶς εἰδοποίησεν ὅτι τὸ καλάθι ἐθεάθη εἰς τὰ «προβάτιστα», ὅπου τὸ εἶχε σπρώξει ὁ ἄνεμος. Ἐτρέξαμεν νὰ τὸ πάρωμεν, ἐξαιρέσει τοῦ φίλου μου, ἀλλὰ συνοδευόμενοι ἀπὸ ἕνα ἄλλο παιδί τῆς ἐν τῷ λόφῳ οἰκογενείας πράγματι, εἰς βραχυδὴ ὀρμίσκον, ἡ θάλασσα εἶχε φέρει τὸ καλάθι, καὶ ὡς νὰ ἤθελε νὰ παίξῃ πάλιν μαζί μας, τὸ ἀπεμάκρυνε καὶ τὸ ἐπλησίαζεν ἐναλλάξ. Συνεσσωρεύσαμεν μεγάλας πέτρας καὶ τὰς ἐπετάξαμεν ἔμπροστά του, ὡστε μᾶς ἐφθασεν ἄλλ' ὁ καταβαίνων τότε νὰ τὸ πιάσῃ, κατεβρέχετο κίλτσες καὶ παπούτσια ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν ἐκσπασιν γιγαντιαίου κύματος. Πιάει τὸ καλάθι. Πάλιν παρεσύρετο εἰς τὴν πρασίνην ἐπιφάνειαν καὶ ἔφυγε μακρὰν μας. Δὲν ἐξαναπήγα ἐκεῖ ἔπεριμένα νὰ πιάσῃ «πονόντες», διὰ νὰ τὸ ἐλθράσῃ. «Πονόντες» ὅμως δὲν ἔπιασε τὸ καλάθι, μᾶζι μὲ ἕνα κουτάλι, ἀπὸ τὰ καλά, θὰ μένον ἐνθύμια τοῦ διαθερισμοῦ. Τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἠγχοραιοῦμαι πάρα πολὺ πηγαίνων εἰς τὴν μικρὰν ἐκκλησίαν καὶ καθήμενος πολλὴν ὥραν ἐκεῖ. Σχετικῶς πρὸς τὴν ἔξω θύελλαν, ἐκεῖ ἐπεκράτει γαλήνη, θαλπος, ἀπαγεμιά. Πότε-πότε ἐφεγγον καὶ δύο-τρία κερὰκια ἀναμμένα, ἢ κανὲν κανδηλάκι ἐρυθρόν. — Δεξιὰ ἐν δεινδρῦλλιον ἀφυλλον καὶ χαρκετικόν, ἐκυπτε καὶ ἐλύγιζε καὶ ἀνωρθώοντο ὡς τρελλόν ὑπὸ τὴν ὄψησιν, τὴν ἔλξιν, τὴν πίεσιν τοῦ ἀνέμου, κύπτον πότε-πότε, ὡς νὰ ἐχαιρέτα, καὶ ἐγγίζον τὸν ὑελοπίνακα τοῦ ναυδρίου εἰς τὸν βίαιόν του χορόν. Ἄρι-

στερᾶ, ἀπὸ τὸ παράθυρον, ὁ αἰγιαλός, πράσινος, ἀρριμμένος, κυματώδης ἢ βόρκα του Μπαλαλά, ἢ προσορμισμένη ἐκεῖ, πηγαινοήρχετο, παρεσύρετο ἀπὸ κανὲν κύμα εἰς τὰ βράγια, μὲ κίνδυνον νὰ συντριφθῇ, καὶ πάλιν ἀφηρηπάετο μὲ διπλάσιαν δύναμιν. Καὶ ἐν τῷ μέσῳ, γαλήνιος ὁ καισκος καὶ σιωπηλός, ὡς νὰ ἐτελεῖτο ἐντὸς του μυστικῆς λειτουργίας, ἱεροτελεσίας ἀόριστος καὶ κρυφός, ὅπου ἐθυμιάζαν μίαν εὐωδίαν ἀγνωστον, τὴν εὐωδίαν τῆς ἀπλότητος, τῆς ἡσυχίας, τῆς γαλήνης. Ἐφαίνετο ν' ἀνῆκε ἀλλοῦ ποῦ, καὶ ὄχι ἐδῶ εἰς νημερίαν ἀτάρακτον, φωτιζομένην ἀπὸ ζωογόνον καὶ θερμὸν ἥλιον.

Μίαν νύκτα ἦλθεν ἀπὸ τὴν πόλιν μας ὁ μπαμπᾶς μου μὲ ἕνα φίλον του καὶ ἐφεραν τρῶφιμα, τὰ ὅποια εἶχαν σωθῆ ἢ διαλείψασα θύελλα τοὺς ἔκαμε νὰ ἐπιγειρησούν αὐτὸ τὸ ταξείδι, φέροντες, διὰ πᾶν

ἐνδεχόμενον, ὀλοκλήρην κόψαν ἐφοδιοπομπᾶν. Ἀμέσως τὴν ἄλλην πρωίαν ἐφυγαν, καὶ πάλιν ἡ φουρτὺνα ἤρχισε. Περὶ λύγων ἀφᾶς τὸ κύμα «ἐπέφερε», ὁ ἄνεμος ἐκόπαξε διὰ ν' ἀναλάβουν-ἐλεγες-νέας δυνάμεις. Ἠκούομεν κάτω τὴν θάλασσαν νὰ θραύεται «στὰ κούφια» μελανὴ καὶ σκυθρωπὴ καὶ παγερά. Τὴν πρωίαν ἡ συναυλία ἤρχιζεν ἡ μεσημβρία τῆς ἐδίδα τὴν μεγίστην ἔντασιν οἱ ἀλλεπάλληλοι πλαταγισμοί, ἐκσπῶντες εἰς παλλεῦκους ἀφρούς, καὶ τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου, ἠνώοντο εἰς ἦχον ἄγριον καὶ βροντώδη. Ἐλαμπεν ὁ ἥλιος εἰς τὸ στερέωμα. —Τσαυτὴν ὥραν κάποτε—ἐταν ἡ τρικυμία ἦτο «φωτιά», ἡ βάρκα τοῦ Νικολάκη «ἔκαμε πανί» καὶ ἀπέπλευσε. Καὶ αὐτὸς, συνειθισμένος, ἀτάραχος καὶ γαλήνιος, ἔμπρὸς εἰς τὰ βουνὰ κύματα, τὰ ἐκσφενδονίζοντα καὶ ἀνατινάσσοντα τὴν βάρκα

του, ἐρρόφα ἐκείνην τὴν ὥραν νερόν ἀπὸ ἕνα σταμίνακι.—Ὁ περιφρονῶν τὸν κίνδυνον ἠρωϊσμός, ὁ φέρων δάκρυα θαυμασμοῦ, ἀξίζει νὰ ὁμολογηθῇ ὡς κάτι τι μέγα! Ὁ καλόγερος, θυμιάζων τὸ θέαμα πρὸ τοῦ κατωγλίου του, μᾶς ἔλεγε: «Πηγαίνετε νὰ βουλώσετε τὴν τρύπα, ποῦ βγαίνει!» «Ἄμ' ποῦ εἶναι;» «Χμ, ξέρω κι ἐγώ;»—Τέλος πάντων ἡ θύελλα ἐκείνη ἡ καλοκαιρινή, ὑπὸ καταγράφοντα ἥλιον, μοῦ ἔδωσεν ἕνα θαυμάσιον ὄραμα, μίαν θεεπίσταν ἀπόλαυσιν, μίαν ἀφαστον γοητείαν, τὴν ὅποιαν θὰ διατηρήσω ἀλησμόνητον. . . Μίαν μεσημβρίαν, καθ' ἣν ἡ θάλασσα εἶχεν ἡμερώσῃ ὀλίγον, ὡς διαλείπων πυρετός, διεκρίναμεν δύο ἐρχομένους λέμβους, ἡ μία τοῦ Τρόκλα καὶ ἡ ἄλλη τοῦ Μπαλαλά. (Ἔπεται τὸ τέλος) Τέλος Ἄγρας

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ (*) Η ΘΥΕΛΛΑ

Τὸ πρῶι, ὅταν θὰ ἐφευγεν ἡ μεγάλη συντροφιά, ἐξυπνήσαμεν ἐνωρίς ἀπὸ μεγάλου πάταγον. Τὸ σπῆτι ἦτον ἀνάστατον, ὅπως τουρκογούφτικον τσαντήρι λυόμενον ἐν βίᾳ. Ὁ καιρὸς εἶχε χαλάσῃ. Εἶχε σηκωθῆ μελτέμι, μεγάλο καὶ ὀρυμητικόν, ποῦ ἔκαμε τὴν μητέρα μου νὰ φοβηθῆ πολὺ. Τὸ διάστημα ἦτο μεγάλο, ἡ βάρκα μικρᾶ ἄφριζε τὸ κύμα. Ὁ βαρκάρης ἐφώναζε νὰ φύγουν πρὸ τῆς ἀνατολῆς, διότι ἀργότερα ἡ θάλασσα δυναμύνει. Ὁ μπαμπᾶς μου μᾶς ἐφίλησεν ἀποχαιρετῶν καὶ κατέβη τελευταίος. Μετ' ὀλίγον ἐφάνη ἡ βάρκα φεύγουσα καὶ κλυδωνιζομένη, καὶ οἱ ἐπιβάται χορεύοντες ὅλοι μαζί. Διέκρινα τὸν μπαμπᾶ μου καθισμένον εἰς τὴν πρῶμην, μὲ βγαλμένο καπέλλο, νὰ βασιτᾶ τὸν σκαρμὸν δυνατὰ, διότι ὁ ἄνεμος ἐπένεν ὀρυμητικώτατος, τὸ πανί ἀνερίπιζετο ὑπὸ τὸ βίαιον φύσημα. Ἡ βάρκα ἔτρεχε πρῶμα, ἔπλεε, ἐπέτα ἐπὶ τῶν ἀφρῶν, πότε υπερπηδῶσα ἀνδρείως τὸ κύμα, καὶ πότε κατακρημνιζομένη λοξὰ εἰς τὸ γαλᾶνόν βάρκαθρον. Τότε ἠκούοντο αἱ φωναὶ τῶν ταξιδιωτῶν:

«—Ὦχι, Ὦχι! μανούλα μου!..» «Αὐτὰ δὲν εἶναι ἀστεῖα!» «Ἐτι θὰ πάμε ὅλο τὸ δρόμο;»

Ἡ βάρκα ταχέως ἀπεμακρύνθη λευκάζουσα. Ἐπρογευματίσαμεν εἰς τὴν σιτάδα. Κύματα μελτεμιῦ ἐδέβυζαν γύρω ὀπὸ τὴν πόρταν, τὰ παράθυρα, ἐπάνω ἀπὸ τὴν στέγην. Τὸ πέλαγος ὀλοκλήρηον ἦτο γαλανὴ βουνοστοιχία μὲ κρινώδεις κορυφὰς ἀφροῦ.

(*) Ἀπὸ τὰ «Καλοκαιρινὰ ταξείδια» τοῦ Τέλλου Ἄγρας, τῶν ὁποίων ἡ δημοσίευσίς διεκόπη ἀλλοίφει. Χώρῳ τὸν Ἀγούστον. — Ἦδε φύλλον 35ον.— τῶρα ποῦ ἐπανέληφθῃ ἡ ἔκταξις ἐξ ἑξῆς, θὰ δημοσιευθῇ εἰς δύο συνεχεῖας καὶ αὐτὸ τὸ ὥρατον κεφάλαιον.—Σ. τ. Δ.

Ἀπέναντί μας διήρχοντο διαρκῶς κύματα ἀτίθασα, σὰν ἴλαι ἱππικῶ ἐπελαύνουσαι, ἀγαλίνωτοι καὶ ὀρυμητικοί. Ἐκατεβήκαμεν εἰς τὸν αἰγιαλόν, ὅπου τὸ νερόν ἐπλατάγιζε καὶ ἀνῆρχετο εἰς τὰ σκαλοπάτια, φέροντες μαζί καὶ ἕνα καλάθι μὲ μαχαιρία καὶ πηρούνια, διὰ νὰ διασκαδεάζωμεν πλένοντες. Τὸ καλάθι εἶχε καὶ σάγον. Εἶχομεν καλὸν παιγνίδι. Ἀρχίσαμεν νὰ τὸ πετῶμεν κατὰ μήκος τοῦ βράχου, ὅπου εἴμεθα ἡμεῖς καὶ νὰ τὸ ἀνασύρουμεν πάλιν. Αὐτὸ μᾶς διεσκέδασεν ἀρκετὰ μέχρι οὗ ὁ σάγος, ἐκφυγὼν ἀπὸ τὰ χέρια μου, τὸ ἐσφενδόνισεν εἰς μέτρον ἀπόστασιν εἰς τὸ μακρὸν κύμα.

Διὰ πρώτην φοράν μοῦ ἠγέρθη τότε μία ὀργὴ ἀπειρος ἕνας θυμὸς εἰς μάτην ἐναντίον τῆς πνισχύρου Φύσεως, πρὸς τὴν ὅποιαν δὲν ἠμποροῦσα νὰ κάμω τίποτε, ἀπολύτως τίποτε. Τὸ ὕψρον στοιχεῖον μοῦ ἐβαστοῦσε τὸ ἀντικείμενον ἐπάνω του, μὲ παιγνίδια κιάλα, πότε πλησιάζον καὶ πότε ἀπομακρύνον ἀπὸ τοὺς βράχους, καὶ τὰ χαλίγια, τὰ ὅποια ἐπέταξα, δὲν ἔσχυσαν εἰς τίποτε. Μὲ κατέλαβε μανία βλέποντα καὶ μὴ δυνάμενον νὰ τὸ πάρω. Ἄλλὰ δὲν ἔκαμα τίποτε, ἦμουν ἀνίκανος, ἀνίκανος! Ἡ τρικυμιώδης θάλασσα, ἡ ὅποια μοῦ τὸ ἀφῆρε, θὰ μοῦ τὸ δώσῃ ὅποτε θελήσῃ αὐτῇ.

Ἐπέστρεψα. Τὴν ἡμέραν αὐτὴν διήλθομεν ἄσχημα. Ὁ ἄνεμος ἐγένετο ἀνυπόφορος πρὸς τὸ βράδου-βράδου ἢ θάλασσα «ἐπέπεσε» καὶ ἡσυχάσε καὶ ἐμαύρισε, σημεῖον νέας σφοδρᾶς αὐριανῆς θαλοσσοταραχῆς. Ἡ μητέρα μου περιφοδός ἐπῆρε τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸ λάδι καὶ ἐγέμισε καὶ ἦναψε τὰ κανδηλάκια τῆς ἐκκλησίας, διὰ νὰ παύσῃ ταχύτερα τὸ μελτέμι καὶ νὰ γίνῃ ὠρατὸς καιρός. Ἄλλ' εἶτε ἐπειδὴ ἔπερας πλεόν ὁ καιρὸς ποῦ ἐγένοντο θαύματα, εἶτε διότι ὑπῆρχεν ἄλλος φυσικὸς λόγος, τὸν ὅποιον δὲν ἠδυνάμεθα νὰ ἐνοήσωμεν

(ἔτσι ἐξηγοῦν ἐκ θρησκευτικῆς προκαταλήψεως ὅ,τι ἐξηγούμενον τοὺς φαίνονται παραξένον), μὲ τὸν ἴδιον θυμὸν καὶ τὴν ἴδιαν ὀρυμνέογοῦσε τὸ ἄγριον μελτέμι τὸ ἄλλο πρῶι, ἔξω ἀπὸ τὸ σιδηρόφρακτον παραθύρακι μας. Ὁ φίλος μου ἐπρότεινε νὰ παίξωμεν φούτ μπῶλ, ἀλλὰ διεκρίψαμεν ἀμέσως, διότι ἦτο φόβος νὰ παίξουν μὲ αὐτὰ τὰ κύματα ἀργότερα. Ὁ ἀδελφός μου μᾶς εἰδοποίησεν ὅτι τὸ καλάθι ἐθεάθη εἰς τὰ «προβάτιστα», ὅπου τὸ εἶχε σπρώξει ὁ ἄνεμος. Ἐτρέξαμεν νὰ τὸ πάρωμεν, ἐξαιρέσει τοῦ φίλου μου, ἀλλὰ συνοδευόμενοι ἀπὸ ἕνα ἄλλο παιδί τῆς ἐν τῷ λόφῳ οἰκογενείας πράγματι, εἰς βραχυδὴ ὀρμίσκον, ἡ θάλασσα εἶχε φέρει τὸ καλάθι, καὶ ὡς νὰ ἤθελε νὰ παίξῃ πάλιν μαζί μας, τὸ ἀπεμάκρυνε καὶ τὸ ἐπλησίαζεν ἐναλλάξ. Συνεσσωρεύσαμεν μεγάλας πέτρας καὶ τὰς ἐπετάξαμεν ἔμπροστά του, ὡστε μᾶς ἐφθασεν ἄλλ' ὁ καταβαίνων τότε νὰ τὸ πιάσῃ, κατεβρέχετο κίλτσες καὶ παπούτσια ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν ἐκσπασιν γιγαντιαίου κύματος. Πιάει τὸ καλάθι. Πάλιν παρεσύρετο εἰς τὴν πρασίνην ἐπιφάνειαν καὶ ἔφυγε μακρὰν μας. Δὲν ἐξαναπήγα ἐκεῖ ἔπεριμένα νὰ πιάσῃ «πονόντες», διὰ νὰ τὸ ἐλθράσῃ. «Πονόντες» ὅμως δὲν ἔπιασε τὸ καλάθι, μᾶζι μὲ ἕνα κουτάλι, ἀπὸ τὰ καλά, θὰ μένον ἐνθύμια τοῦ διαθερισμοῦ. Τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἠγχοραιοῦμαι πάρα πολὺ πηγαίνων εἰς τὴν μικρὰν ἐκκλησίαν καὶ καθήμενος πολλὴν ὥραν ἐκεῖ. Σχετικῶς πρὸς τὴν ἔξω θύελλαν, ἐκεῖ ἐπεκράτει γαλήνη, θαλπος, ἀπαγεμιά. Πότε-πότε ἐφεγγον καὶ δύο-τρία κερὰκια ἀναμμένα, ἢ κανὲν κανδηλάκι ἐρυθρόν. — Δεξιὰ ἐν δεινδρῦλλιον ἀφυλλον καὶ χαρκετικόν, ἐκυπτε καὶ ἐλύγιζε καὶ ἀνωρθώοντο ὡς τρελλόν ὑπὸ τὴν ὄψησιν, τὴν ἔλξιν, τὴν πίεσιν τοῦ ἀνέμου, κύπτον πότε-πότε, ὡς νὰ ἐχαιρέτα, καὶ ἐγγίζον τὸν ὑελοπίνακα τοῦ ναυδρίου εἰς τὸν βίαιόν του χορόν. Ἄρι-

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Περίεργος στιγματισμός



εἰς δὲ τὸν πώγωνα ἐν εἶδος κώπης.

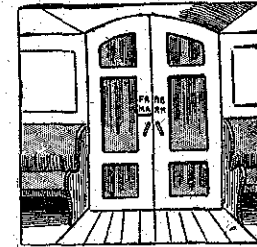
Ὁ Ἰνδὸς αὐτὸς εἶνε ἀλιεύς. Αὐτὸ φαίνεται ἀπὸ τὸν στιγματισμὸν τοῦ προσώπου του, ὁ ὅποιος εἰς μὲν τὸ μέτωπον παριστάνει δίπτου,

Τὸ ζεστότερον ἔνδυμα



εἰς τὸ Θιβετ, ὅπου κάμνει πάρα πολὺ κρῶ, οἱ κῆτοικοι φοροῦν εἰς τὴν μέσσην τῶν ἐν εἶδος φουρνέλου, εἰς τὸ ὅποιον βάζουν ἀναμμένα κάρβουνα, διὰ νὰ ζεσταίνωνται εἰς τὸν δρόλον. Εἶνε ὁμολογουμένως, τὸ ζεστότερον ἔνδυμα.

Μέτρον διὰ τὰ παιδιὰ



Πρὸς ἀποφυγὴν φιλονεικειῶν περὶ τοῦ ἂν πρέπῃ ἢ ὄχι ἕνα παιδί νὰ πληρῶσῃ, ὀλοκλήρηον εἰσιτήριον, εἰς πολλὰ τράμ τῆς Ἀμερικῆς ὑπάρχει τὸ λεγόμενον «fare mark». [Εἶνε

Παλαιὰ μαγικὴ εἰκὼν



Ἰδοῦ μία «Μαγικὴ Εἰκὼν» ἐκ χαλκογραφίας τοῦ ΙΗ' αἰῶνος. Παριστᾶ, ὡς βλέπετε, ποντικία καὶ στάγμα. Ἄν προσέξετε ὅμως καλλιτέρα, θὰ ἴδῃτε καὶ μίαν γυναικίαν μορφήν, ἐν κατατομῇ, διαγραφομένην καθαρῶτατα. Τὴν σχηματίζει ὁ πρὸς τὰ κάτω ποντικός· τὸ μάτι του εἶνε καὶ μάτι τῆς γυναικός. Τὰ ἄλλα τὰ βλέπετε μόνοι σας.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀιματομένο Βίφρος

		ΡΑΕ		
	ΚΙ	ΟΣ	ΤΑ	
ΣΑ	ΤΟΣ	ΚΟ	Υ	ΟΙ
	ΓΕ	ΤΗ	ΘΑΙ	
		ΡΩΝ		

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὡστε νὰ ποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε ὀρέων τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος.

β'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λοξασμένου Ρήνου

Je suis ce qu'on peut acheter
Et que l'on ne saurait prêter;
Ce que l'on se plaît à tourmenter
Ce qu'on voudrait toujours porter
Et que le temps fait regretter.

Ἀήλωσις: Αἱ λύσεις—δωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ ἐνὸς μόνον δ:καλέπτου γραμματισμοῦ.

Λύσεις τοῦ 47ου φύλλου

α') Γαλλία, Γερμανία, Βέλγιον, Ρωσία, Αὐστρία.—β') J'ai couché sous des orangers. (g couché - sous des oranges).

Τὸ πρῶτον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἐγκαίριος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του



Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟΝ ΜΟΥ

Μου άρεσει να περιπατώ εις τὸ πλάσι...

Απ' ἄνω ἐπὶ τὸ δένδρον πῶς πολὺ μου...

Κάτω ἀπὸ τὸ πᾶνδρον φυλλώματά του...

Ἄλθαινα ἔχει ὠραίαν θέαν. Ἀπέναντι...

Μιά βαρκούλα γλυστρᾶ ἀπαλά ἀπαλά...

Τώρα πιά ὁ ἥλιος γέρνει πρὸς τὴ δύση...

Ροδοδάφνη

ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Ἀνταμώθηκαν ὅνα παρασόκακο ἔκεινο...

— Τί γίνεσαι ρέ;

Κι' ἔδωκε τὸ μπακαλάκι τρεῖς μουτζιές...

— Καὶ τὸ ξύλο χῶρια.

Κι' ἔδωκε τὸ μπακαλάκι τρεῖς μουτζιές...

— Ἄμ' ἐγὼ πάλι; Τὸ φορτιό μου...

— Λόγια. Ἄν δὲν διώ, δὲν πιστώσω...

— Βγάλε καὶ σὺ ἂν μορτζιές.

— Σιγά ρέ, καὶ τὰ χέρια σου θά φῶς;

Τὶ διάβολο, δὲν σὲ ταῖζει ὁ μάστορής σου;

— Ἐραῖαν μιά ματιὰ εἴης κάσσεσ τους;

— Ἄνάθεμά σε, ποὺ ἦταν νὰ σὲ βρῶ!

— Ποῖος ποῖόνα, βρέ;

— Τώρα τί θά πῆς, βρέ;

— Ζέρω κι' ἐγώ... Ἐλα σὺ εἰς τὸν δικό μου...

Αραπίνα

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ

ΔΕΝΔΡΑ ΚΑΙ ΦΥΛΛΑ

Τὰ δένδρα τὰ υπερέφανα...

Κ' ἐκείνη πάλι με στοργῇ...

Κι' αὐτὰ πετοῦν ὀλόγυρα.

— Στὸ δένδρο νὰ γυρίσουνε...

— Στὸ χῶμα νὰ θαρμμένα!

Ἐλληνικὸν Ἰδεῶδες

Η ΕΥΧΗ

Καθισμένη στὴν ταράτσα, θαυμάζω...

— Λόγια. Ἄν δὲν διώ, δὲν πιστώσω...

— Βγάλε καὶ σὺ ἂν μορτζιές.

— Σιγά ρέ, καὶ τὰ χέρια σου θά φῶς;

φθασα νὰ ψθυρίσω: «Τοῦ χρόνου, Θεέ μου...

ΜΙΑ ΘΑΛΑΣΣΙΝΗ ΒΡΑΔΥΑ

Ἡ βάρκα σιγί-σιγί γλυστρᾶ στὰ γαλινά...

Τὰ μανδολίνα κι' ἡ κηθῆρες ἀρχίζουν...

Κι' ἀπὸ κάτω τὸ ἀργυρὸ φεγγάρι φωτίζει...

Πανελλήνιος Πόθος

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΤΡΑΜ

Κυρία ἐρωτᾷ τὴν ἀπέναντι αὐτῆς...

— Πῶς ὀνομάζεται ἡ μικρά σου;

— Περδικα.

— Καὶ τὸ ἄλλο σας κοριτσάκι;

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Πόσα δάκτυλα, Λιολιό, ἔχεις σὲ κάθε χέρι;

— Πέντε.

— Καὶ στὰ δύο χέρια μαζί;

— Δέκα!

— Ἄμ' ἂν εἶχες τέσσαρα χέρια...

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ

Δῶρον Δραχμῶν 3 ἕως 52,50.

Οἱ ἐγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταὶ εἰς τὴν «Διάπλασιν»...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Αλληλογραφία τῆς «Διάπλασεως».

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Εὐρυπίδου τὴν 3ην Νοεμβρίου 1914.

ΤΟ ΑΘΡΟΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ἀπονέμεται σήμερον...

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1913

Μὲ τὴν πολῦτιμον βοήθειαν τῶν Στατιστικῶν...

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀναγέννησις τοῦ 21...

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κερουραϊκή Ἀἶρα...

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ροδοπαῖος Ἐλληνόπουλος...

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἐνα Χιωτάκι, 100. — Τέλλος Ἄγρας...

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Γενναῖοφυγῶς Στρατηλάτης...

Οἱ λαβόντες κάτω τῶν 20 δὲν ἀναγράφονται...

Εἰς τὸ Σχολεῖον. — Λοιπὸν, Πετράκη, ἐκτὸς τοῦ ὄργανου...

— Καὶ πηνά, δάσκαλε!

Ρόδου Μεσοβόλῆμα, Βαλκανικῆ Συμμαχίας...

Γενικὰ καὶ ἀκριβεστάτως Στατιστικὰς τῶν Εὐσημῶν...

Οἱ ἐγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταὶ εἰς τὴν «Διάπλασιν»...

Ἡ βάρκα σιγί-σιγί γλυστρᾶ στὰ γαλινά...

Τὰ μανδολίνα κι' ἡ κηθῆρες ἀρχίζουν...

Κι' ἀπὸ κάτω τὸ ἀργυρὸ φεγγάρι φωτίζει...

Μὲ τὴν πολῦτιμον βοήθειαν τῶν Στατιστικῶν...

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀναγέννησις τοῦ 21...

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κερουραϊκή Ἀἶρα...

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ροδοπαῖος Ἐλληνόπουλος...

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἐνα Χιωτάκι, 100. — Τέλλος Ἄγρας...

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Γενναῖοφυγῶς Στρατηλάτης...

Οἱ λαβόντες κάτω τῶν 20 δὲν ἀναγράφονται...

Εἰς τὸ Σχολεῖον. — Λοιπὸν, Πετράκη, ἐκτὸς τοῦ ὄργανου...

— Καὶ πηνά, δάσκαλε!

σου. ὅταν ἔρχεται τὸ φυλλῶδιον καὶ καθεμία σας...

Τέλλε Ἄγρας, δὲν εἶπα νὰ μὴ γράφῃς ὅσα σκέπτεσαι...

Γράψε μου, Ἀμαζὼν τοῦ Εὐξείνου, καὶ μὴ σέ μέλη;

Ἐπίτελους εἰς μὴ τῆγχν καὶ αὐτὸ, νὰ ἐκφράσῃ...

Ἐπίτελους εἰς μὴ τῆγχν καὶ αὐτὸ, νὰ ἐκφράσῃ...

Ἐπίτελους εἰς μὴ τῆγχν καὶ αὐτὸ, νὰ ἐκφράσῃ...

Ἐπίτελους εἰς μὴ τῆγχν καὶ αὐτὸ, νὰ ἐκφράσῃ...

Ἐπίτελους εἰς μὴ τῆγχν καὶ αὐτὸ, νὰ ἐκφράσῃ...

Ἐπίτελους εἰς μὴ τῆγχν καὶ αὐτὸ, νὰ ἐκφράσῃ...

Ἐπίτελους εἰς μὴ τῆγχν καὶ αὐτὸ, νὰ ἐκφράσῃ...

Ἐπίτελους εἰς μὴ τῆγχν καὶ αὐτὸ, νὰ ἐκφράσῃ...

Ἐπίτελους εἰς μὴ τῆγχν καὶ αὐτὸ, νὰ ἐκφράσῃ...

Ἐπίτελους εἰς μὴ τῆγχν καὶ αὐτὸ, νὰ ἐκφράσῃ...

Ἐπίτελους εἰς μὴ τῆγχν καὶ αὐτὸ, νὰ ἐκφράσῃ...

Ἐπίτελους εἰς μὴ τῆγχν καὶ αὐτὸ, νὰ ἐκφράσῃ...

Ἐπίτελους εἰς μὴ τῆγχν καὶ αὐτὸ, νὰ ἐκφράσῃ...

Ἐπίτελους εἰς μὴ τῆγχν καὶ αὐτὸ, νὰ ἐκφράσῃ...

Ἐπίτελους εἰς μὴ τῆγχν καὶ αὐτὸ, νὰ ἐκφράσῃ...

εύρης τάχα πολλούς νέους αγοραστές και συνδρομητές) Δαφροστεφής Βασιλέα (ευχαριστώ πολύ δια τας ενέργειάς) επίμενε σύ και θά λάβης και απάντησιν, ...) Πατριδα των Ηρώων (μα νομίζω ότι εκείνη την ημέραν έβραχε και ξυφρεί, οι Αθηναίοι φοβούνται λιγάκι την βροχήν σου τὸ λέγω, διότι ζούσας ως τώρα εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ πιθανὸν νὰ μὴ τὸ φαντάζουσαι) Δοξασιμένον Ρήνον (βραβεύον ἔστειλα ἢ ἐπιστολὴ σου διεβιβάσθη) βλέπεις, ὅτι ἡ Βαλκανικὴ Συμμαχία ἀνευρέθη) Νέρονα (καλὰ ἔκαμες καὶ δὲν τὰ ἐδιάβασες δὲν θὰ σὲ ὠφελοῦσαν εἰς τίποτε!) Γενναίωνων Στρατηλάτην (ἔστειλα) Λεωνίδαν Μ. Μπ., (εἶνε νὰ μὴ καυχώμαι δι' ἕνα συνδρομητὴν μου ποὺ ἔρχεται πρῶτος εἰς τὰς ἐξετάσεις μεταξύ 123 καὶ ἐκλέγεται ἔπειτα μεταξύ 40, παραστάτης τοῦ σημασιφόρου; σὲ συγγαίρω, καὶ εἰς ἀντίθετον!) Φλογιντὸς (χαρτωμένος ὁ διάλογος, πράγματι, ἀλλὰ οἱ στίχοι, δυστυχῶς, πλημμυλεῖς) Προγκίπισσαν τῶν Δολλαρίων (βραβεύον ἔστειλα) Ἡρώα τοῦ 1913 (θὰ πῶ εἰς τὴν Ἡρωϊκὴν Σάμον, ὅτι ἔγι μόνον ἕνα, ἀλλὰ τρεῖς γατάκια ἔχει ἡ γάτα σου, τὸ δεύτερον τῶν ὁποίων ὠνόμασες πρὸς τιμὴν τῆς «Ἡρωϊκῆς Σάμου» — ἂν εἶνε ὄνομα αὐτὸ γὰ γατάνι!) Μεγάλην Ἑλλάδα, Πειρατὴν Νεοαἰδούλαν κ' π. κλπ.

Εἰς δόας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 3ην Νοεμβρίου, θαπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου.

512 Δεξιόγραφος.
Διὰρσιν τοῦ γρόνου
Μ' ἀντωνυμίαν ἐνώσω
Κι' ἀρχαίον βασιλέα
Κριτὴν σοῦ φανερούου.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πολικοῦ Ἀτιέρος

513 Συλλαβόγραφος
Ἐν γράμμα ὑλλατικῶν
Με τρεῖς ἑλληνικά
Ἄν ξυφρῆς νὰ ἐνώσης,
Ἀρχαίαν εἰς τὸ λεπτόν
Βασιλισσαν, ἢ πόλιν
Δικὴν μας; θὰ δηλώσης.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πανελληνίου Ἐνώσεως

514 Στοιχειόγραφος
Βασιλέα τῆς Ἰνδικῆς
Ἐὰν ἀποκεφαλίσης,
Ἐνα Αἰγύπτιον θεόν
Παρειθὺς θὰ σχηματίσης.
Ἐστάλη ὑπὸ Κωνσ. Γ. Παπαγεωργίου

515 Μεταγραμματισμὸς
Εἶνε μέρος ἐνὸς ὄλου.
Ἄν τοῦ ἀλλάξω ἕνα γράμμα,
Θὰ ἀρχίσῃ νὰ γυρίξῃ
Καὶ κλέθῃ ἐν τῷ ἄμα.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύματος

516 Πυραμῖς
+ Οἱ σταυροὶ ἀρχαῖος θεός.
* + * = Θεός.
* + * + * = Προφήτης.
* + * + * + * = Μεγάλον Ὀκεανίας.
* + * + * + * + * = Πέρσης στρατηγός.
* + * + * + * + * + * = Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καινογενεῖς Δάφνης

517 Ἐπανόρθωσις λέξεων
ΓΑΗΤΣ — ΕΣΣΤΑΜΙ — ΣΑΔΙΒ — ΠΥΣΔΑΝΟ
Νὰ μετατεθοῦν καταλλήλως τὰ γράμματα τῶν ἀνωτέρω λέξεων ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τέσσαρες ποταμοὶ τῆς Εὐρώπης.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνδόξου Ἀεροναύτου

518 Διπλῆ Ἀκροστιχίς
Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενον λέξεων ἀποτελοῦν μεγαλόνησον, τὰ δὲ δεύτερα γράμματα Πατριάρχην τῆς Γραφῆς.
1. Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας, 2. Ἀδός καλός, 3. Βασιλεὺς τῆς Τριτίας, 4. Μέταλλον πολυτίμιον, 5. Παρηγορία ἐν ἐρήμῳ, 6. Πόλις τῆς Ἰωνίας.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λέοντος τῶν Θεριοπυλῶν

519 Γρίφος
τὰς τὰς ἠ ἠ
τὰς τὰς I ἠ φρ ὄνοι, σὺς.
τὰς τὰς ἠ ἠ
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωϊκῆς Σάμου.

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλ. 33, 34

345. Μυσία (μῦς. ἴα.) — 346. Εὐρωπιδῆς (εὐρὺ πτ. δίς.) — 347. Ὀρος ὄρος. — 348. Κέδρος κέρδος.

349. **Α** 350. Νίκη ἢ θάνατος. — 351-356. Διὰ τοῦ Π: κήπος, τόπος, πέρας, Πάρος, πόσις, πέλμα. — 357. Ἄνα — ζν = α + (Αὐγή — αὐ =) γή + (Πέρσις — περὶ =) σύ + (Γαλα — γά =) λᾶ + (Μίνως — μίν =) δε = ΑΓΗ-ΣΙΔΑΟΣ. — 358. Ἡ Κῶς εἶνε νῆσος, (εἰκοσιναί-ν' εἰς ὡς.)

359. Γυμνάσιον (Γῆ, μῦς, Σιών.) — 360. Κόσμος (Κῶς, σὺ, φῶς.) — 361. Μωρὸς-μυρὸς. — 362. Ὁ Ἐσπερος, ἢ Ἐσπέρα.

363. **Π Κ** 364. ΑΛΦΕΙΟΣ (λόφος, φί-
Λ Ε Ι Α λος, ἔλαφος, ἴος, ὕψελος,
Η Ν σίλος.) — 365-366. 1. Ὁ
Σ Ι Ν Α Ἰππεῖον (εἰπέ Ρίον.) 2. Ὁ
Ι Β Κεῖτιον (κροεῖτιον.) — 367.
Ο Υ Χ Ι ἸΑΡΑ — ΑΡΗΣ (Ἰατρία,
Ν Σ Δέλας Ρ. Ρόμη, Ἄλας.) —
368. Χρηστὴ γυνὴ πηδάλιον ἐστὶν οἰκίας. —
369. Ἐξ ἀνάγκης τὰ κακὰ (ἔξ ἀν-αγκ εἰς τὰ κα κα.)

512 Δεξιόγραφος.
Διὰρσιν τοῦ γρόνου
Μ' ἀντωνυμίαν ἐνώσω
Κι' ἀρχαίον βασιλέα
Κριτὴν σοῦ φανερούου.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πολικοῦ Ἀτιέρος

513 Συλλαβόγραφος
Ἐν γράμμα ὑλλατικῶν
Με τρεῖς ἑλληνικά
Ἄν ξυφρῆς νὰ ἐνώσης,
Ἀρχαίαν εἰς τὸ λεπτόν
Βασιλισσαν, ἢ πόλιν
Δικὴν μας; θὰ δηλώσης.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πανελληνίου Ἐνώσεως

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 9 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτ.

Τόμοι 10 οἱ ἐξῆς: 1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24, πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.
(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 4ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηγητήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1913

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὅν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδεται φρ. 3 — Χρυσόδ. φρ. 6. Διὰ τὰς Ἐπαρχ. ἄδεται 3,50, χρυσόδ. 6,50 διὰ τὸ Ἐξωτ. » 4, — » 7, —

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὅν ἕκαστος τιμᾶται ἐλευθέρως ταχυδρ. τελῶν: Ἄδεται φρ. 7 — Χρυσόδεται φρ. 10.

Τόμοι 8: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1913, ὅν ἕκαστος τιμᾶται:
Ἄδεται φρ. 8 — Χρυσόδεται φρ. 10.

ΤΟ 370Ν ΕΤΟΣ

Ἀπὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου 1914, ἡ Διάπλασις τῶν Παιδῶν ἐισέχεται εἰς τὸ 37ον αὐτῆς ἔτος.

Οἱ συνδρομηταὶ μας, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη ἢ λήγει μετ' ὀλίγον, παρακαλοῦνται Ν' ἀνανεώσωσιν ἐγκαιρῶς, καὶ εἰ δυνατόν ἀπὸ τοῦδε, πρὸς ἀποφυγὴν μεγάλης συσσωρευέως ἐγγραφῶν κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Οἱ ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν τῶν ἐτησίων ἢ ἐξαμηνίαν, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, θὰ λάβωσιν μέρος εἰς τὴν ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΚΑΗΡΩΣΙΝ τῆς πρώτης ἐβδομάδος τοῦ προσεχοῦς Δεκεμβρίου. καθ' ἣν ὁ κληρωθὴν ὁμνός, εἰς μόνος, θὰ κερδίσῃ ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΜΕΤΟΧΗΝ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ἀξίας δραχμῶν 100, μ' ἐπιπλέον κέρδους 50,000.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1915 θὰ γίνωσιν ἈΛΛΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΚΑΗΡΩΣΕΙΣ Δώρων ποικίλων, ἀξίας 1600 ἐν δλω δραχμῶν, εἰς ἐκάστην τῶν ὁποίων, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ δημοσιευθέντος εἰς τὸ 46ον φύλλον, σελ. 330, θὰ συμμετέχωσιν οἱ ἐγκαιρῶς προσηλωσάντες τὴν συνδρομὴν τῶν διὰ τὸ 1915. Τὰ δῶρα διὰ τοὺς 50 κερδίζοντας ἀριθμῶσιν ἐκάστης τῶν τεσσάρων τούτων Κληρώσεων, θὰ εἶνε ὁμοία μετὰ τῆς Τετάρτης Κληρώσεως ἐ. ἔ. ἢ ὁποῖα ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 47ον φύλλον.

Ἐκτὸς τούτων, οἱ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν τῶν ἢ ἐγγραφόμενοι νέοι μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐπωφεληθῶσιν τοῦ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥ, περὶ οὗ ἴδε ἐν τῇ προηγουμένῃ σελίδι.

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις μετὰ ἀπλά στοιχεῖα τῶν 8 στοιχείων λέπτα 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λέπτα 5 μόνον μετὰ πᾶσα στοιχεῖα τῶν διπλάσιον, καὶ μετὰ πᾶσα τὰ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγόστεραι τῶν 15 κληρωθῶσιν ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μετὰ κεφαλαία ἢ παχέα ἢ ἀπλά στοιχεῖα τῶν 8 στοιχείων, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἀπλά. — Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.

[14' — 108']

Καθηγητῆς τῆς Γαλλικῆς διδάσκων εἰς τὸ Λέον-τετον Λύκειον τῶν Freres Maristes καὶ διαθετῶν ὥρας, ζητεῖ παραδίδει. Μέθοδος εὐθεῖα (methode directe) καὶ ἀποτελεσματικὴ.
Πληροφορίαι παρὰ τῇ «Διαπλάσει».

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 46ου ΦΥΛΛΟΥ
(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 345)

ΑΘΗΝΩΝ: Γεωρ. Αλ. Κοκκίνης.
ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Μεγάλη Ἑλλάς.
ΑΙΓΙΝΗΣ: Μικρὸς Παγανίνης.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χ. Γ. Διακόνης.
ΙΘΑΚΗΣ: Γ. Κ. Κολαίτης.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Τάκης Γαβρῆς (45, 46)
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Δημ. Γ. Δεσούλας (16, 46)
ΛΟΔΑΣ: (Ὀλυμπίων) Πλ. Σ. Δημητριάδης.
ΠΑΤΡΩΝ: Μαντῖνα Π. Παπαγιαννοπούλου, Γλαβῆος ὁ Πατρεῦς, Α. Γ. Κυριακόπουλος, ΠΥΡΓΟΥ: Στ. Παπαμιχαλοπούλου, Ζαφ. Ν. Παπαμιχαλοπούλου.
ΣΥΡΟΥ: Στ. Ι. Κολοκοῆς.
ΤΡΙΚΚΛΑΡΩΝ: Ἀθ. Ἀναγνωστιάδης.
ΧΙΟΥ: Ν. Κ. Κοκκίνης, Εδωγ. Δ. Σαραφείμ.

ΤΑ ΣΡΑΒΕΙΑ
Τῶν εὐρόνων τὴν λύσιν τὰ ὄνομα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτικὰ καὶ ἐκλήρωθη ὁ ἐν Πάτραις ΔΙΑΝΗΣ Γ. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐν τὴν χόρον ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικῶς: Ἐξωτερικῶς:
Ἐτησίαν... φρ. 8,— Ἐτησίαν... φρ. 10,—
Ἐξαμηνίος... 4,50 Ἐξαμηνίος... 5,50
Τριμηνίος... 2,50 Τριμηνίος... 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Ἐν Ἀθήναις, 15 Νοεμβρίου 1914

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτ. λ. 10. Ἐξωτ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἐφραίμου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον
Ἐτος 38ον. — Ἀριθ. 50

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΣΥΛΕΣ CHANCEL
ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ' (Συνέχεια)

— Μπρῶτο! ἐφώναξεν ὁ μεγαλέμπορος δὲν μένει λοιπὸν παρὰ νὰ κρατήσωμε θέσεις.
— Ἐπιτέλους! ἐψιθύρισεν ἡ κυρία Ρισανέλ.
Μόνον ὁ Τζούλης ἐφάνη δυσαρτεστηθεὶς ἀπὸ τὴν εἰδήσιν, ἢ ὁποῖα εἶχε χαροποίησεν ὄλους. Ὁ κ. Ρισανέλ τὸ παρετήρησε καὶ τὸν ἠρώτησε:
— Τί ἐπαθες, Τζούλη;... Δὲν χαίρεσαι καὶ σύ, ποὺ φεύγομε ἐπιτέλους ἀπ' αὐτὸ τὸν παλῆτοπο, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ φρίσωμε τὰ κοκκαλά μας;



«Οἱ Γάλλοι!.. ἔφθασαν οἱ Γάλλοι!..»
(Σελ. 350, στ. γ')

Μετὰ μικρὸν διάσταχμόν, ὁ νεαρὸς Παρισινὸς ἀπεφάσισε νὰ τὸ πῇ.
— Ὅχι, κύριε, ἀπεκρίθη δὲν ἠθέλα νὰ φύγωμε ἀκόμη, γιὰτι ἔχω νὰ ἐκπληρώσω εἰς τὸ Μαρόκο κ' ἐν ἄλλο καθήκον.
— Τί καθήκον;
— Πρῶτον, νὰ εὐρῶ καὶ νὰ σᾶς ἀποδώσω τὰ δύο ἑκατομμύρια ποῦ ἐμπιστευθήκατε... ἔπειτα νὰ κανονίσω ἕνα μικρὸ λογαριασμὸ ποῦ ἔχω μετὰ τὸν κ. Κατακτητὴν. Βλέπετε, κύριε, ὅτι δὲν θὰ μπορέσω νὰ φύγω μαζὶ σας.
— Ὅλοι διεμαρτυρήθησαν.
— Αὐτὰ τὰ δύο ἑκατομμύρια, εἶπεν ὁ κ. Ρισανέλ, τὰ ἐγκαταλείπω εὐχαρίστως. Πληρώσω μετὰ τὴν χαρὰν τῆς ἀνευρέσεως τοῦ Λουλοῦ μου, ποῦ, ἂν δὲν ἦσον ἐσύ, θὰ μοῦ ἐστοίχιζεν, ὄχι δύο, ἀλλὰ δέκα ἑκατομμύρια. Καὶ χωριστὰ ταῦτά του... Πιάψε λοιπὸν, φίλε μου Τζούλη, νὰ λές ἀνοήσιες καὶ ἐτοιμάσου νὰ μπαρκαρισθῆς μαζὶ μας.
— Ὁ σπουδαστὴς ἀνένευσε ζωηρῶς.
— Ὅχι, εἶπε δὲν διεκινδύνευσα δύο φορές τὸ πεσεῖ μου, διὰ νὰ ἐγκαταλείψω αὐτὸ τὸ ποσόν. Ὁρκίσθηκα ὅτι θὰ σᾶς τὸ ἀποδώσω, καὶ θὰ τὸ κάμω!
— Ὁ ἑκατομμυριούχος εἶδεν, ὅτι πρὸς τὸ παρὸν ἦτο περιττόν νὰ ἐπιμείνῃ.
— Καλὰ, ἀπεκρίθη. Ἐχομε ἀκόμη καιρὸ δεκαπέντε μέρες. Θὰ σκεφθῆς.
— Ὁ στρατηγὸς ἤκουσεν αὐτὴν τὴν συζητησίαν χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν, ἀλλὰ μετὰ ζωηρότατον ἐνδιαφέρον. Τοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν ἢ ἀκαταδάμαστος γενναϊότης τοῦ ἐφῆβου ἐκείνου, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἠψήθησε καὶ διέφυγε τῶσους κινδύνους, ἐπέμενε τώρα νὰ μετρηθῇ μόνος του μετὰ τὸν φοβερὸν Κατακτητὴν.
— Ἐπιστρέφω εἰς τὴν σκηνὴν του, ὁ ἀξιωματικὸς ἐσκέπτετο, κτυπῶν τῆς μπότες του μετὰ τὸ μαστίγιόν του, ὅπως συνήθιζε κατὰ τὰς σοβαρὰς περιστάσεις.
— Αὐτὸ τὸ παιδί ἀξίζει, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, καὶ θὰ ἦταν κρῖμα νὰ φρίσω νὰ τοῦ



«Ὁ Λογίας ἐσταμάτησε τοὺς ἀνδρας του...»
(Σελ. 358, στ. 6')

συμβῆ κανένα κακὸ. Πρέπει νὰ φροντίσω τὸ ταχύτερον.
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.
Ἡ κρύπητὴ τῶν ἑκατομμυρίων.
Ὁ Τζούλης ἐκράτησε τὸν λόγον του. Χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ οὔτε τὸν κ. Ρισανέλ, οὔτε τὸν Λουλοῦ, ἀνεχώρησεν ἕνα πρωτὸ ἀπὸ τὸ στρατόπεδον, διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχε κρύψῃ τὰ ἑκατομμύρια. Σπεύδωμεν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι δὲν θὰ ἔκαμνε τὸ ταξεῖδι μόνος.
Ὁ στρατηγὸς Δρὺδ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐνεπιστευθῆ τὸ σχεδίου του, τῷ εἶχε δώσει δέκα ἱππεῖς διὰ νὰ τὸν συνοδεύσωσιν. Ἐπεσθῆ δὲ εἰς τὸν σπουδαστὴν νὰ μὴ φανερώσῃ εἰς κανένα, καὶ προπάντων εἰς τὸν κ. Ρισανέλ, τὸ μυστικὸν τῆς μικρῆς αὐτῆς ἐκστρατείας.
Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν δέκα ἱππέων, ἐτέθη ἕνας λογίας, ὀνομαζόμενος Λαμπέρ. Κατ' οὐσίαν ὅμως ἀρχηγὸς τοῦ ἀποστάματος ἦτο ὁ Τζούλης, διότι οἱ ἀνδρες εἶχον διαταγὴν νὰ τὸν ἀκολουθοῦν καὶ νὰ τὸν ὑπακούωσιν.
Φαντάζεσθε τὴν χαρὰν τοῦ ἥρωός μας! Καλὰ ὠπλισμένος, μετὰ καλὸν ἄλογον καὶ